

Astrologi og Kristendom

Kan man være astrolog og samtidig være kristen? Læs her om Henrik og Tinnas personlige oplevelser efter en formiddagsgudstjeneste, hvor præstens prædiken bar præg af stor skepsis i forhold til astrologi.

Henrik og Tinna Bisbo

På årets første søndag, den 5. januar, tog vi til formiddagsgudstjeneste i en anden kirke end vores sædvanlige, som netop den dag havde valgt at holde gudstjeneste om eftermiddagen. Det var dagen før Helligtrekongersdag, og gudstjenesten handlede forventeligt netop om disse hellige tre konger, eller tre vise mænd, som de oftest omtales som. Det er faktisk kun i Matthæusevangeliet, de omtales specifikt, dog uden navne. Og antallet er slet ikke nævnt. Traditionen har sidenhen givet dem navnene Caspar, Melchior og Balthazar og dermed sat antallet til tre, hvilket jo giver en hel del mening for en astrolog med de positive konnotationer til trigoner.

Disse vise mænd har naturligvis en vis interesse for astrologer, for mange i den danske folkekirke vedkender sig, om end modstræbende ved at foretrække at kalde dem troldmænd, at disse tre vise mænd i virkeligheden var astrologer. Således også præsten, der stod for dagens gudstjeneste.

På engelsk omtales de vise mænd ofte som "Chaldeans", hvilket refererer til, at de formodes at have tilhørt det ældgamle kaldæiske folk, der på et tidspunkt blev absorberet af det babylonske rige. Disse "Chaldeans" blev (aner)kendt som mennesker med stor indsigt i netop astrologi, og der er da også

overvældende meget belæg for, at det krævede ret avanceret astrologisk/astronomisk indsigt at identificere "Betlehemsstjernen".

Denne "stjerne" var nemlig højst sandsynligt slet ikke nogen stjerne, men en konjunktion af Solen, Månen og Jupiter i Vædderens tegn, endda også med Saturn med på holdet (sidstnævnte dog i Fiskenes tegn). Der er flere teorier om hvilke planeter, der rent faktisk var i konjunktion hvornår, men her henholder vi os til en astronom (der absolut ikke er astrolog) ved navn Michael Molnar og hans undersøgelser¹. Hans bog, "The Star of Bethlehem" udgivet i 1999, beskriver i detaljer en meget plausibel teori om denne "stjerne", der altså netop ikke var en stjerne og heller ikke noget, man umiddelbart kunne se.

Præstens prædiken den søndag var ganske informativ, opbyggelig og faktisk ret underholdende. Det vil sige, det var den, lige indtil han begyndte at tale om de tre vise mænd.

Efter først at have anerkendt, at de nok var astrologer, eller den tids astronomer, gik han over til at tale om astrologien som djævelens værk og som noget, der nu til dags kun udøves som pjat og tidsfordriv, intet normalt menneske kan tage alvorligt. Og at

Mandag	– Monday	– Montag	– Lundi:	MÅNEN
Tirsdag	– Tuesday	– Dienstag	– Mardi:	MARS
Onsdag	– Wednesday	– Mittwoch	– Mercredi:	MERKUR
Torsdag	– Thursday	– Donnerstag	– Jeudi:	JUPITER
Fredag	– Friday	– Freitag	– Vendredi:	VENUS
Lørdag	– Saturday	– Samstag	– Samedi:	SATURN
Søndag	– Sunday	– Sonntag	– Dimanche:	SOLEN

astrologien er komplet uforenelig med den kristne tro, fordi astrologien, blandt meget andet, er blind skæbnetro.

Vi hoppede lidt på kirkebænken.

På spadsereturen hjemover blev vi enige om, at en sådan prædiken krævede en reaktion fra to professionelle astrologer, der betragter sig selv som kristne og som jævnligt går i kirke. Vi skrev derfor en længere e-mail til præsten, hvori vi redegjorde for vores syn på sagen, en e-mail, der danner afsæt for denne artikel.

Sagen er jo, at Bibelen, og dermed kristendommen, vimler med astrologiske symboler, og at astrologi og andre gamle videnstraditioner fra starten var dybt integreret i den kristne historie, symbolik og liturgi. Lad os kigge på nogle eksempler.

Bibelen beretter, at Gud skabte verden på syv dage, de selvsamme syv dage, der i dag udgør vores kalenderuge. Hvorfor netop syv? En syvdagesuge er jo ret besværlig i praksis og passer for eksempel kun præcist til februar med 28 dage – og det endda kun i tre ud af fire år. Svaret ligger lige for: der var syv kendte planeter i oldtiden, når man medregner Solen og Månen. Et enkelt blik på ugedagenes navne på dansk, engelsk, tysk og fransk afslører da også sammenhængen (se skema øverst på siden).

Syvtallet går igen i mange sammenhænge, for eksempel de syv dødssynder, der er så elegant beskrevet i Dantes Guddommelige Komædie. Dantes komædie vimler selv med astrologisk symbolisme², og så må

vi leve med, at han henviser astrologer til Helvede, hvor vi til evig tid må gå rundt i en stor rundkreds med ansigtet vendt bagud. Så kan vi lære det!

Den syvarmede lysestage er et andet symbol med rod i antallet af planeter. Det anerkendte man allerede i oldtiden som her formuleret af Filon af Alexandria (ca. 20 f.Kr. – ca. 50 e Kr.):

And from this candlestick there proceeded six branches, three on each side, projecting from the candlestick in the centre, so as altogether to complete the number of seven... being symbols of those seven stars which are called planets by those men who are versed in natural philosophy³

Der er også megen astrologisk symbolik i den noksom bekendte "Vandbærerens tidsalder", som ingen rigtigt kan blive enige om, hvornår indtræffer⁴. Måske er den her allerede. Men den afløser jo Fiskenes tidsalder, der i mange henseender passer perfekt til det normalt accepterede billede af Jesus og den nyere og meget Fiskeagtige kristendom, han stod for. Tilgivelse, sammensmeltning med noget større, overgivelse, etc. I den forbindelse er det ret interessant, at det formentlig første menneske, der i moderne tid fremførte idéen om "Vandbærerens tidsalder", var ingen ringere end Carl Gustav Jung⁵.

Jung var om nogen optaget af denne nye tid, men også han var ret forvirret med hensyn til den nøjagtige indtræden. Måske er den her allerede fuldt virksom, men samtidig i en overgangsfase fra Fiskenes tidsalder. Computere, robotter, rumfart med meget mere lyder meget "Vandbæreragtigt" for en

Max Heindel (23. juli, 1865 – 6. januar, 1919) var adelig af fødsel, rejste som 16-årig hjemmefra og blev senere maskinchef på passagerdampere i fart mellem Europa og USA. Han slog sig permanent ned i USA og gik aktivt ind i Rosenkreutz-bevægelsen og skrev flere bøger, der stadig betragtes som hovedværker i den mystiske tradition.

astrolog. Lad os håbe, vi slipper for Vandbærerens skyggesider. Den franske revolution, som var en arketypisk Vandbærerbegivenhed, endte jo som bekendt med at æde sine egne børn.

Idéerne om disse tidsaldre er inspireret af tanker opstået i Frankrig under oplysningstiden om Jesus som én i en lang række af solguder. Idéer, der med inspiration fra alkymister som for eksempel Heinrich Khunrath, byggede på præcessionen som det fænomen, der afgrænsede perioderne med de forskellige gudsforestillinger. Den astrologiske betydning og symbolik stammer fra blandt andre en glemt dansker ved navn Max Heindel, som Jung var i tæt forbindelse og dialog med. Han fulgte blandt andet efter alt at dømme et korrespondancekursus i astrologi fremstillet af Heindel, som havde dannet en underafdeling af Rosenkreutzerne i USA. Hein-

dels historie er i sig selv meget fascinerende, men det kræver en selvstændig artikel.

Vi deltog ikke i nadveren den søndag, noget vi for øvrigt aldrig gør. Det er vist et gammelt, hedensk ritual, der stammer tilbage fra forhistoriske riger, hvor man jævnligt ofrede den siddende konge – og spiste ham! Jo, Bibelen og kristendommen er sandelig blandet godt op med ældgamle traditioner og fortolket af meget menneskelige mennesker med Bibelen forfattet af mennesker med deres egne dagsordner.

Det er vist ikke nogen større hemmelighed, at Jesus næppe blev født d. 25. december, juledag som også sandsynliggjort af blandt andre Michael Molnar. Hvorfor fejrer vi så hans fødselsdag netop til jul? Mon ikke det har noget med årstiden at gøre, hvor d. 25. december er meget tæt på vintersolhverv, som længe før Jesu tid var blevet fejret for at hilse solens "vending". Alene ordet "jul" hentyder jo til solskiven, og på engelsk har man også begrebet "yuletide", der er lånt fra germansk og oldnordisk. Og mon ikke man lagde "fødselsdagen" netop der for at imødekomme ældre, hedenske skikke for derved at få fortællingen om Jesus til at glide lidt lettere ned. Han var, og er, jo ikke just den store helt målt med de alen, man anvendte på gode gamle maskuline guder i både den græske, romerske og nordiske mytologi.

Man kan udmærket argumentere for, at traditionel astrologi lå meget tæt op ad "blind skæbnetro", som præsten anførte, men han har vist aldrig hørt om moderne, psykologisk astrologi, hvor den frie vilje spiller en meget fremtrædende rolle med horoskopet som det "personlighedsbagtæppe", man har med sig livet igennem.

Han svarede noget modvilligt på vores henvendelse og har ikke ønsket at indgå i nogen egentlig dialog eller at kommentere artiklen. Hans svar var, at "antikkens verdensbillede for længst er afviklet, således også en forestilling om Betlehemsstjernens virkelighed, både i realitet og som en tilsvarende reel konjunktion, den må mere forklarligt forstås som et narrativt greb, der har en symbolsk og mytisk

betydning for fortællingen, og som derfor er afgørende i *fortællingen*".

Og videre "Trangen til at udgrunde alt, også gennem stjernerne, ligger mig meget fjernt, da jeg tror at Gud selv og hans skaberværk er uudgrundeligt. Derfor er hele det bibelske univers et mytologisk univers, der ikke kan føres bevis for, hverken på den ene eller anden måde. Denne grundantagelse er både kristendommens styrke og svaghed, men betyder ikke desto mindre at gudsforholdet ene og alene beror på troen, eller som Søren Kierkegaard formulerede det, i springet. Rationaliteten - og den heraf afledte skæbnetro - var anken mod astrologien dengang i oldtiden, og er det stadig i dag..".

Den slags svar er ikke noget, der passer et par videbegærlige og nysgerrige mennesker som denne artikels forfattere, så vi måtte straks til tasterne for at besvare præsten – men altså uden yderligere respons. Det ville være dejligt, hvis man kunne engagere kirkens folk i seriøs samtale om tro, myter og

symboler, men en sådan bliver effektivt lukket ned med svar som det her gengivne.

Vi forbliver under alle omstændigheder astrologer – og kristne! ☐

Noter:

1. <https://www.michaelmolnar.com/>
2. Se for eksempel Joseph Crane - "Between Fortune and Providence – Astrology and the Universe in Dante's Divine Comedy"
3. Citeret fra Liz Greene, "The Astrological World of Jung's Liber Novus, s. 10. igen citeret fra Filon "On Moses In Philo Vol. VI....."
4. De forskellige tidsaldre afgøres af det astronomiske fænomen, der hedder præcession af jævndøgns-punkterne, og hvor det er de faktiske stjernekongstellationers udstrækning, det handler om. Disse er i sagens natur vanskelige, for ikke at sige umulige, at beregne i modsætning til Zodiakkens inddelinger, der er nydelige 30° hver.
5. Se Liz Greene "Jung's Studies in Astrology" s. 157

Foredrag – Teamdynamik – Personlige konsultationer

Vi specialiserer os i at rådgive firmaer og familier på en både underholdende og oplysende måde. Vi tager også personlige klienter, hvor vi ofte fokuserer på job og karriere, men ellers behandler vi alle relevante personlige spørgsmål.

Tinna & Henrik Bisbo

Bisbo Advisory

www.bisboadvisory.dk

BA@bisboadvisory.dk

Tlf: 6021 1651

Vædderens Årshoroskop kan læses i sin fulde længde med alle tre dekanater på bladets hjemmeside
www.stjernerne.dk

Klik på *Astrologi* i menuen foroven og gå ind under *Artikler*, og tillægget ligger nederst.

